

2) Artykuł 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r., należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy świadectwa EUR.1 wydane na przywóz towarów do Unii Europejskiej zostały uznane za nieważne na tej podstawie, że wydanie tych świadectw jest obciążone nieprawidłowościami oraz że wskazane w nich pochodzenie preferencyjne nie mogło zostać potwierdzone na podstawie kontroli po zwolnieniu towarów, importer nie może sprzeciwić się retrospektywnemu pobraniu należności celnych przywozowych, podnosząc, iż nie można wykluczyć, że w rzeczywistości niektóre z tych towarów posiadały rzeczony pochodzenie preferencyjne.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.10.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione — Włochy) — Banca Antoniana Popolare Veneta spa, incorporante la Banca Nazionale dell'Agricoltura spa przeciwko Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-427/10) (¹)

(VAT — Zwrot nienależnie uiszczzonego podatku — Przepisy krajowe przewidujące możliwość wystąpienia o zwrot nienależnego świadczenia przed różnymi organami sądowymi w różnych terminach, w zależności od tego, czy chodzi o usługobiorcę, czy o usługodawcę — Możliwość żądania przez usługobiorcę zwrotu podatku od usługodawcy po wygaśnięciu terminu na złożenie przez tego ostatniego wniosku do organów podatkowych — Zasada skuteczności)

(2012/C 39/08)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Banca Antoniana Popolare Veneta spa, incorporante la Banca Nazionale dell'Agricoltura spa

Strona pozwana: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte suprema di cassazione — Wykładnia art. 17 ust. 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Zwrot nienależnie uiszczzonego podatku — Przepisy krajowe przewidujące możliwość wystąpienia o zwrot przed różnymi organami sądowymi w różnych terminach, w zależności od tego czy chodzi o nabywcę/zleceniodawcę usług poboru podatku (termin dziesięcioletni) czy o

sprzedającego/usługodawcę (termin dwuletni) — Możliwość żądania przez nabywcę/zleceniodawcę zwrotu podatku od sprzedającego/usługodawcy po wygaśnięciu terminu na złożenie wniosku przez tego ostatniego — Zasady neutralności podatkowej, skuteczności i niedyskryminacji.

Sentencja

Zasada skuteczności nie sprzeciwia się przepisom krajowym dotyczącym zwrotu nienależnego świadczenia, które przewidują dłuższy termin przedawnienia roszczenia o zwrot nienależnego świadczenia na podstawie prawa cywilnego zgłaszanego przez usługobiorcę względem usługodawcy będącego podatnikiem podatku od wartości dodanej niż szczególnie termin przedawnienia roszczenia o zwrot na podstawie prawa podatkowego zgłaszanego przez owego usługodawcę względem organów podatkowych, o ile podatnik ten może rzeczywiście żądać zwrotu owego podatku od wskazanych organów. Ten ostatni z wskazanych warunków nie jest spełniony, gdy zastosowanie tego rodzaju przepisów prowadzi do całkowitego pozbawienia podatnika prawa do uzyskania od organów podatkowych zwrotu nienależnie uiszczzonego podatku od wartości dodanej, który ów podatnik sam zobowiązany był zwrócić usługobiorcy.

(¹) Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 15 grudnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret — Dania) — Niels Møller przeciwko Haderslev Kommune

(Sprawa C-585/10) (¹)

(Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Dyrektywa 96/61/WE — Punkt 6.6 lit. c) załącznika I — Instalacje do intensywnej hodowli świń wyposażone w więcej niż 750 miejsc dla macior — Kwestia włączenia do tej liczby miejsc dla loszek)

(2012/C 39/09)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Niels Møller

Strona pozwana: Haderslev Kommune

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Vestre Landsret — Wykładnia pkt 6.6 załącznika I do dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, s. 26) — Instalacje do intensywnej hodowli drobiu i świń, wyposażone w więcej niż 750 stanowisk dla macior — Kwestia włączenia do tej liczby miejsc dla loszek (samice świń po osiągnięciu dojrzałości płciowej, które się jeszcze nie oprosiły)

Sentencja

Wyrażenie „miejsca dla macior” znajdujące się w pkt 6.6 lit. c) załącznika I do dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono miejsca dla loszek (samice świń już pokrytych, lecz jeszcze przed oproszeniem).

(¹) Dz.U. C 38 z 5.2.2011.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 15 grudnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-624/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 168, 171, 193, 194, 204 i 214 — Przepisy państwa członkowskiego, zgodnie z którymi sprzedawca lub usługodawca, mający siedzibę poza terytorium tego państwa, ma obowiązek ustanowić przedstawiciela podatkowego w tym państwie członkowskim, a także zarejestrować się w tym państwie członkowskim dla celów podatku VAT — Przepisy zezwalające na potrącenie podatku VAT podlegającym odliczeniu, jaki został zapłacony przez sprzedawcę lub usługodawcę mającego siedzibę poza terytorium kraju, z podatkiem VAT pobranym przez tego sprzedawcę lub usługodawcę w imieniu i na rachunek swych klientów)

(2012/C 39/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: M. Afonso, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciel: G. Bergues i N. Rouam, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 168, 171, 193, 194, 204 i 214 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Przepisy krajowe wymagające ustanowienia przedstawiciela podatkowego przez zagranicznego sprzedawcę lub usługodawcę — Obowiązek zarejestrowania się dla celów podatku VAT — Charakter i zakres prawa do odliczenia

Sentencja

1) Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, a w szczególności na mocy jej art. 168, 171, 193, 194, 204 i 214 w ten sposób, że w tytule IV instrukcji administracyjnej nr 105 z dnia 23 czerwca 2006 r., sygn. akt 3 A-9-06, wprowadziła udogodnienie administracyjne stanowiące odstępstwo od

systemu przeliczenia rozliczenia podatku VAT na nabywcę oraz przewidujące obowiązek ustanawiania przedstawiciela podatkowego przez sprzedawcę lub usługodawcę mającego siedzibę poza Francją, zarejestrowania się przez taki podmiot dla celów podatku VAT we Francji, jak również potrącanie podlegającego odliczeniu podatku VAT, zapłaconego przez taki podmiot, z podatkiem VAT pobranym przez niego w imieniu i na rzecz swoich klientów.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Skarga wniesiona w dniu 18 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-530/11)

(2012/C 39/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Oliver, L. Armati, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie dokonując pełniej transpozycji art. 3 ust. 7 i art. 4 ust. 4 dyrektywy 2003/35/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającej w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG (²) i 96/61/WE (³) oraz nie stosując prawidłowo tych przepisów Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom państwa członkowskiego, które na nim ciąży na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z brzmieniem art. 3 ust. 7 i art. 4 ust. 4 dyrektywy 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, postępowania sądowe w sprawach dotyczących środowiska nie powinny być dyskryminujące ze względu na koszty. Przepisy te są wykonaniem art. 9 ust. 4 Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, do której przystąpiła Unia Europejska i większość państw członkowskich.

Komisja twierdzi, że Zjednoczone Królestwo nie dokonało transpozycji tych przepisów do wszystkich trzech obowiązujących na jego terytorium systemów prawnych (w Anglii i Walii, Szkocji i Irlandii Północnej).